

[Damgaard Nielsen]

nitær indsats. En sådan ved jeg også foregår i hvert fald i Etiopien, og det skal da være min anbefaling, at vi, i den udstrækning det nu er påkrævet og ønsket og også muligt, træder til med humanitær hjælp. Derved skaffer vi os måske også et lille gran indsigt i, hvad det er, der foregår.

Det er mit indtryk, i hvert fald når det drejer sig om Vestsahara, at det måske mere er råstoffer, der har interesse dernede, end det er selve landet.

Albrechtsen (VS):

Forslaget vedrørende Eritrea er, som nogle ordførere korrekt har påpeget, en genfremsettelse. Når vi har genfremsat det, er det, fordi det fra partier, der repræsenterer et flertal, fik en forholdsvis positiv modtagelse i sidste samling, nemlig fra Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF. Der var nogle ting, man ønskede at diskutere, men man var enig om, at der skulle ske noget på området. Derfor har vi genfremsat det, også fordi der ikke er sket noget, og fordi vi derfor mener, at sagen igen bør rejses og behandles videre i udvalget. Jeg forstod på det samme flertal, at det er man fortsat enig i.

Så er der det problem, om vi kan nå til enighed om de enkelte punkter eller eventuelt nogle andre punkter, hvis man mener, at Danmarks indsats hellere skal foregå på en anden måde.

Det er jo således, at Etiopien er fast besluttet på, at der skal opnås en militær løsning gennem en udradering af frihedsbevægelsen i Eritrea, og jeg har fået oplysninger om, at de forbereder eller måske endda allerede er i gang med endnu en stor offensiv, som ikke vil føre til det resultat, at Eritrea nedkæmpes, men til, at der bliver yderligere nød og flygtningeproblemer. Dette er baggrunden for, at vi mener, det er nødvendigt med en forstærket dansk indsats, og det glæder mig, at uenighed om den vurdering er der ikke hos et flertal i Folketinget.

Der er en voksende sovjetisk våbenbistand til det etiopiske militærstyre. Der befinder sig i øjeblikket måske 3.500–5.000 sovjetiske militærrådgivere i Etiopien, og jeg har også ladet mig fortælle, at man begynder at udstyre styrkerne med nogle af de samme våben, som Sovjetunionen bruger i Afghanistan, bl.a. nogle helikopterfæstninger og sådan

noget. På den måde skærpes konflikten, og jeg må forstå udenrigsministerens betragtninger sådan, at det er et problem, som man helst ikke vil have rodet den danske stat ind i, for det er ikke rart at stille sig op og sige noget til nogle stormagter. Sådan må man forstå udenrigsministerens betragtninger.

Sådan vil vi altså ikke acceptere at det skal være, og vi mener faktisk, at Danmark er et af de få lande, der sammen med f.eks. Norge og de andre nordiske lande kunne gøre en indsats for, at dette blev anerkendt som et internationalt problem. Hvis der er nogle, der har andre og bedre løsninger end de punkter, som VS nu for anden gang fremlægger her, lytter vi i VS overordentlig gerne til dem.

Så er der det andet forslag, vedrørende Vestsaharakonflikten. Her må man så sandelig konstatere, at der er ordførere på striben, der har et stærkt behov for at få fejlet denne sag ned under gulvtæppet. Jeg vil gerne sige tak til Det Radikale Venstre og SF for principiel støtte til, at der skal gøres noget, og jeg kan sige til hr. Stinus, at når vi ikke direkte i forslaget har foreslået en folkeafstemning, er det, fordi der set fra vores synspunkt ikke kan være nogen tvivl om Vestsaharas nationale status. En folkeafstemning blandt saharaner vil naturligvis give det resultat, at de ønsker deres egen stat. Men vi har ikke noget imod, at det indgår som et element i en løsning, at der eventuelt skal afholdes en folkeafstemning, og vi vil gerne ved en anden affattelse af forslaget være med til at indføje dette element.

Men så må jeg i samme åndedrag sige, at det skal ikke være på de betingelser, som udenrigsministeren har arbejdet for i FN, som alene er, som hr. Riishøj korrekt var inde på, NATO-betingelser eller rettere USA-betingelser. Udenrigsministeren har åbenbart i FN fået besked på at sabotere de bestræbelser, som udfoldes for at skabe en løsning på dette. Til et forslag, som var stillet af Algeriet, og som blev vedtaget med 72 alliancefri stemmer, undlod Danmark at stemme, så vidt jeg kan se, mens 8 vestlige lande stemte for Algeriets tekst. Det var bl.a. Sverige, Finland, Norge, Grækenland og Spanien. Det er mig ufatteligt, at udenrigsministeren af hensyn til USA har anbragt Danmark i den situation, at man ikke har kunnet følge lande som Sverige, Finland og Norge i de